

TATÁR SÁNDOR

Tudom én azt...!?

Juhász mesternek, hódolattal

Milyen volt rőzsésége, nem tudom már,
De rőzse-rézsűtől erős a Tisza-part;
No és a lángja!... Ha sehol semmi nem lobog már,
A fagyhaláltól ez még visszatart.

Milyen volt laskasága, nem tudom már,
De némely gombák, tudom, mérgezők;
S ha figyelmeztetőleg jókor nem huhogtál,
Gyomorgörcsömben újra érzem őt.

Milyen volt rackasága, nem tudom már,
De nála jobb legföljebb Teri vót;
A ... gyapja ... filces bár, de lelki békét rongál,
És megszegyenít minden merinót.

„Hazudsz, hazudsz, én örült nem vagyok”

Mint aki győzni indul el
Kapu döndül nyomában
Kivételt nem tesz senkivel
Szívébe' csak homály van

Halk dallam, bágyadt pentaton
Görget pár régi holmit
Mint otffejejtett kertvaden
A széleken kifoszlik

Végiggörög a falvakon
Zöldes káromlástócsák
(Hová botorkálsz félvakon??)
Az ősz színes bohóság

Esélyutánzat-pirkadat
Ötölt farsangi fánkot
Előretolt hajtáshadak
A függöny elparázslott

Két katica a serpenyőn
Köcsögszárítón pendely
„Van még húsz deka tetteróm”
Nincs-több-repeta menhely

Ami emlék csak odagyűl
Hüppög keserű gyöngyöt
Szétrág', mihez csak foga fűl
Lepókhálózott ördög

TATÁR SÁNDOR (1962) Törökbálint

Éji ágyásban félelem
 Veréb száradt a drótra
 Céllövésből elégtelen
 Téged sem vált valóra

Téli (b)etűd

A hegygerinc mögött, árnyékban jár az év.
 Vigyázz, vigyázz, egy rossz szó elítél.
 Dér gyűrűje kórok és fák bokáján –
 utcától térig országol a tél.
 Sötét a hajnal, az a reggel is.
 Gyér fény szítál a borzas verebekre.
 Az ember kedvetlenül kortyolja a kávé;
 nem szól, csak kráskog berekedve.
 Komor s lassú a Duna, mint a Sztűx,
 nincs túlpárt, csak a köd;
 csak öregség és szürkeség van, cél nincs.
 De várj, majdcsak akad.

